

Spm. nr. S 250

Til *socialministeren* (14/11 86) af:

Agerschou (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at enkelte kommuner bruger mere end deres rådighedsbeløb til varmhjælp til pensionister, selv om de bruger strammere regler end de vejledende retningslinjer?«

Begrundelse

I et brev af 21. oktober 1986 til samtlige kommuner skriver ministeren, at det ved en gennemgang af kommunernes forbrug af rådighedsbeløbet til ydelser af hjælp til betaling af pensionisternes varmeudgifter har vist sig, at landsgennemsnittet for forbruget af dette beløb gennem de seneste år har ligget på ca. 70 pct., og at denne procent sandsynligvis også vil være gældende i indværende år. Ministeren bemærker endvidere, at en del kommuner anvender andre regler for tildelingen af varmhjælp end de vejledende retningslinjer, der er givet i Sikringsstyrelsens vejledning af 5. september 1984. Ministeren mener tilsyneladende, at anvendelse af andre og strammere regler end de vejledende retningslinjer er skyld i den uacceptable forbrugsprocent. Det er imidlertid åbenbart en sandhed med modifikationer. I hvert tilfælde har enkelte kommuner en forbrugsprocent på over 100, selv om de bruger strammere retningslinjer end de vejledende. Det er f.eks. tilfældet i Christiansfeld Kommune, der i 1986 ligger ca. 130.000 kr. over rådighedsbeløbet til varmhjælp, mens der skulle forbruges yderligere godt 600.000 kr., hvis de vejledende retningslinjer skulle følges.

Med sin skrivelse og sine offentlige udtalelser har ministeren sat sådanne kommuner i klemme, dels fordi en kommunes pensionister naturligvis mener, at der skal ydes mere i varmhjælp, når socialministeren siger det, dels fordi disse kommuner kommer af med strafafgift til staten, hvis de gør, som ministeren faktisk siger at de bør.

Svar (21/11 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

I begrundelsen for spørgsmålet bliver der henvist til den rundskrivelse om betaling af

pensionisternes varmeudgifter, jeg sendte ud til kommunerne den 21. oktober 1986.

I rundskrivelsen anbefaler jeg kommunerne at ændre deres praksis for tildeling af varmhjælp, hvis de har strammere retningslinjer for tildelingen end de vejledende retningslinjer, der er udsendt fra Sikringsstyrelsen.

Baggrunden var især pensionisternes – berettigede, synes jeg – kritik af de kommuner, der fulgte strammere regler for tildelingen af varmhjælp end de vejledende retningslinjer.

Jeg henviste også i skrivelsen til, at en stikprøveundersøgelse viste, at gennemsnittet for det kommunale forbrug af rådighedsbeløbet til varme lå på ca. 70 procent. Da staten i øvrigt yder 75 procents refusion af kommunernes udgifter til varmhjælp, ville det i mange tilfælde kun medføre begrænsede udgifter for de nævnte kommuner at følge de vejledende retningslinjer.

Det er ikke således, at rådighedsbeløbets størrelse forpligter kommunen til at holde sig inden for dette, når der ydes varmhjælp. Rådighedsbeløbets størrelse er et mål for de udgifter, der kan anmeldes til refusion. Der er da også kommuner, der bruger mere end rådighedsbeløbet til pensionisternes varmeudgifter. Blandt disse kommuner er både kommuner, der følger de vejledende retningslinjer eller har lempeligere regler, og kommuner, der følger strammere regler.

Så jeg kan på den baggrund bekræfte, at forholdene i enkelte tilfælde er som angivet i spørgsmålet; men også, at der allerede før min rundskrivelse var kommuner, der fulgte de vejledende retningslinjer eller lempeligere regler, selv om de overskred rådighedsbeløbet.

Men da tildelingen af varmhjælpen efter de gældende regler er overladt til kommunernes eget skøn, har jeg kun kunnet sende rundskrivelsen som en anbefaling, som jeg da for pensionisternes skyld håber kommunerne vil følge.

Jeg er opmærksom på, at det kan skabe økonomiske problemer for enkelte kommuner, selv om problemet kan – og bliver – begrænset af kommunernes mulighed for også at supplere varmhjælpen med hjælp afholdt af det almindelige rådighedsbeløb, som også refunderes med 75 procent.